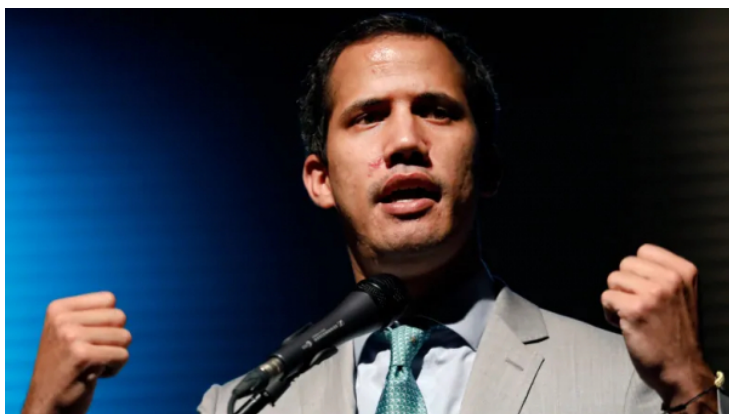

Kuppförsöket i Venezuela - När media tappar intresset

När den tidigare okände venezolanske oppositionspolitikern Juan Guaidó på ett torg i östra Caracas utropade sig till ?interimsresident? för det sydamerikanska landet blev västerländsk mainstreammedia alldeles till sig.

Under dessa tidiga besinningslösa dagar kunde mainstreamjournalisterna knappt dölja sin förälskelse i den 35-årige politikern, som de jämförde med Barack Obama (CNN, [2/7/19](#)) och beskrev som en ?frihetskämpe? (Fox Business, [1/29/19](#)) och Venezuelas ?ende demokratiskt valde ledare? (MSNBC, [1/24/19](#)), som ?vunnit nationens hjärta? (New York Times, [3/4/19](#)).

Nästan ett halvår senare, när Guaidó inte kommit det minsta närmre att avhysa Venezuelas folkvalde president, Nicolás Maduro, från presidentpalatset Miraflores, har entusiasmen dämpats. Nu när smekmånaden är över har mainstreamjournalisterna tvingats göra upp räkningen med vissa obekväma sanningar om Guaidó, USA:s sanktioner och kuppen som de så entusiastiskt stöttat.

En döende romans

?Besvikna venezolaner förlorar tålamodet med Guaidó? skriver Reuters ([7/1/19](#)), i vad som kan tolkas som journalistens egen frustration med Washingtons misslyckade kupp.

Efter Guaidós självutnämning i januari beskrev Reuters ([1/23/19](#)) honom översvallande som ett ?salsaälskande baseballfan? som utgjorde ?den dristigaste utmanaren mot den socialistiske presidenten Nicolás Maduros styre på årtal?.

På samma sätt beskrev CNN i januari ([1/23/19](#)) Guaidó, en klart högerorienterad partiledare för partiet Folkets Vilja, som en långvarig ?aktivist? och ledare för ett ?mittensocialdemokratiskt parti?. Nyligen ([6/29/19](#)) deklarerade den kanadensiska public service-kanalen istället att Guaidó, som porträtteras med en dyster närbild, ?har få kort att spela - och kort tid på sig att spela dem?.

Det finns ingen tydligare indikation på västerländska medias minskade intresse än den gradvisa degraderingen av Guaidó från ?interimsresident? till ?ordförande i nationalförsamlingen? till ?oppositionsledare?. Så sent som i maj ([5/3/19](#), [5/5/19](#)) hänvisade exempelvis ABC News till Guaidó som ?interimsresident? (ofta utan prefixet ?självutnämnd?). Spola framåt två månader och titeln är enbart ?oppositionsledare? ([6/26/19](#), [7/5/19](#)).

Mediaelitens växande tvivel avspeglar de som finns i Washington DC, där det ryktas att Trump ?förlorat tålamod med och intresse för Venezuela? (Washington Post, [6/19/19](#)). Efter att ha satsat allt på en och samma häst, som nu hamnar allt längre efter i regimskiftesracet, tvingas nu utrikesminister Mike Pompeo och särskilda sändebudet Elliott Abrams i tur och ordning offentligt upprepa USA:s stöd för Guaidó.

Oppositionsledarens falnande lyster har inte heller haft hjälp av korruptionsskandalen där hans sändebud till Colombia anklagas för att ha förskingrat pengar till ?humanitär hjälp?. Historien avslöjades av den Miami-baserade och rabiat regeringsfientliga

publikationen PanamPost ([6/18/19](#)) och var för stor för att ignoreras. Det enda media kunde göra var att försöka spinna historien som att ?Guaidó efterlyser undersökning? (Reuters, [6/15/19](#)), men skadan var redan skedd.

Sprickor i sanktionsförnekandet

Guaidós misslyckade kupp har skapat ett fåtal sprickor i mainstreammedias vägran att erkänna de förödande humanitära kostnader som USA:s sanktioner mot Venezuela fått sedan 2017, vilka förvärrades i januari när Trumpregeringen införde ett oljeembargo och skar av landet från sin största exportmarknad.

Som Joe Emersberger rapporterat för FAIR:s räkning ([6/14/19](#)) så nämnde Reuters till sist den nionde juni en studie av ekonomerna Mark Weisbrot och Jeffrey Sachs som påvisar att USA:s sanktioner bär ansvar för så många som 40 000 venezolaners död 2017-18.

Reuters hade mörkat studien i över en månad, och därefter återvänt till sitt standardförfarande att framställa de humanitära konsekvenserna av USA:s sanktioner enbart som anklagelser från Maduros regering.

Förutom vissa undantag (Financial Times, [7/7/19](#); Independent, [7/7/19](#), [4/26/19](#)) har mainstreammedia helt förtigt Weisbrot och Sachs studie (FAIR.org, [6/26/19](#)), och de flesta medier har framställt det som att Venezuelas ekonomiska kollaps som en faktor som föregått USA:s sanktioner, först upprättade under Obama 2014-15 och skärpta av Trump 2017.

New York Times ([7/6/19](#)) upphöjde denna förvillelse till en konstform när de presenterade kollapsen av Venezuelas jordbruk, som till stor del beror på sanktionsorsakad bränslebrist, som höjdpunkten på ?sex år av ekonomisk kris under president Nicolás Maduro, vars politik med priskontroll, exproprieringar och statssanktionerad försörjning har utplånat landets privata sektor? - vilket endast ?förvärrats? av sanktionerna. Än mer anmärkningsvärt är att tidningen publicerade en artikel ([5/17/19](#)) där ekonomer intervjuades om omfattningen för Venezuelas kris som helt utelämnade ekonomer, exempelvis Francisco Rodriguez, som är både motståndare till regeringen och sanktioner, inte ens Weisbrot och Sachs studie nämndes.

På ledarsidan har vissa mainstreampublikationer varit mer uppriktiga kring risken att USA:s sanktioner kan orsaka ?svält? i Venezuela (Financial Times, [7/3/19](#); New York Times, [7/10/19](#), [2/28/19](#)).

Det är däremot bara i Times ledarartikel av Francisco Rodriguez ([7/10/19](#)) som allmänheten stöter på ett erkännande av 2017 års sanktioners betydelse för Venezuelas nuvarande ekonomiska kris. I övriga fall har mainstreamjournalisterna fortsatt förneka eller nedtonat existensen av omfattande ekonomiska sanktioner från USA:s sida helt och hållet, eller låtsats att de enbart drabbar regeringstjänstemän.

The Guardian ([5/21/19](#)) gick längst när de kallade USA:s tvångsåtgärder, som påverkat flertalet sektorer av den venezolanska ekonomin och orsakat tusentals dödsfall, ?ekonomiska sanktioner mot Venezuelas president?.

Tiden går, gamla vanor består

Besvikna över Guaidós falnande stjärnglans har västerländska journalister arbetat på att prägla nya pro-Washington-hjältar som ska vara värdiga deras fantasier om regimskifte. I kölvattnet efter Guaidós och Leopold Lopez misslyckade kuppöversök den 30 april upptäckte mainstreammedia en ny förkämpe i form av den förra chefen vid Venezuelas underrättelsetjänst, Manuel Christopher Figuera, som understödde kuppöversöket.

I en intervju med ensamrätt beskrev Washington Post ([6/24/19](#)) i glödande ordalag Figuera som ?en muskulös 55-åring som var en av revolutionens trofasta anhängare?. Trots att han hoppat av från sitt land för att samarbeta med en fientlig makt så beskrivs ex-spionen som en obestridlig källa till sanning, vars obekräftade påståenden om ett kubanskt övertagande inom Venezuelas politik (FAIR.org, [3/26/19](#)) eller Hezbollah:s verksamhet i landet (FAIR.org, [5/24/19](#)) bör tas för givna.

Precis som med den förra underrättelsehögjaren Hugo ?El Pollo? Carvajal (New York Times, [2/21/19](#)), som för tillfället riskera

utlämning till USA för narkotikabrott, så görs inga försök att reda ut avhopparnas incitament att fabricera ?information? som bara råkar legitimera Washingtons casus belli. Det långsiktiga målet är inte att bevisa några skändliga aktiviteter, vilket är föga sannolikt, utan att moraliskt legitimera försöken att genomdriva ett regimskifte.

I jakten på nya anti-Maduro-kämpar gör sig mainstreammedia inte för god för att rehabilitera skurkagenter ?anklagade för godtyckliga fängslanden och tortyr?. I en anmärkningsvärd bedrift av historierevisionism hyllar AP:s Joshua Goodman ([6/25/19](#)) ?hjältemodet? hos före detta säkerhetschefen i Caracas, Ivan Simonovis, som rymde från sin husarrest och flydde till USA förra månaden.

Simonovis dömdes 2019 till ett 30-årigt straff för mordet på två personer när krypskyttar öppnade eld mot Llagunobron den elfte april 2002. Totalt dödades nitton pro- eller antiregeringsdemonstranter i en massaker som Goodman felaktigt kallar en ?eldstrid?, vilket öppnade för den statskupp som temporärt avsatte president Hugo Chavéz.

Goodman ignorera att ?superpolisen? Simonovos storstadspolis var ökänd för sin brutalitet, där till och med dess tidigare chef Jhonny Campos ifrågasatte styrkans respekt för mänskliga rättigheter.

?Venezuelas storstadspolis var utan tvekan den säkerhetsstyrka som var mest avskydd av samhällets fattigaste,? skriver George Ciccariello-Maher, expert på Venezuelas folkrörelser:

Förknippade med politisk repression, knarkklängning, kidnappning och våldtäkt, var storstadspolisen så hatad att de boende i arbetarklassbarrios ofta krävde att armén skulle sättas in för att ersätta dem.

Goodman fortsatte med att gillande att återge Simonovis anställning av före detta polischefen i New York, William Bratton, som även han anklagats för att kriminalisera fattiga genom ?broken windows?-polistaktiken.

Västerländska medias nyfunna tvivel kring Guaidó och motvilliga erkännande av sanktionernas dödliga effekter är inte en effekt av att journalistisk standard börjar ta över. Denna kognitiva dissonans reflekterar snarare den totala desorientering som kommit att prägla Guaidós och hans US-amerikanska hanterares verksamhet. Resultatet blir journalister som försöker förhålla sig till USA:s regimskifteslinje som befläckats av Guaidós upprepade misslyckanden, samtidigt som de försöker rentvå de ruttnaste av anti-regeringsaktörer.

FAIR.org 190723

[Western Media Losing Enthusiasm for Failing Coup in Venezuela](#)